

D ů v o d y:

V souzeném případě jde o otázku, zda zahájením rozepře C II 264/29, v níž jest předmětem sporu pohledávka žalobkyně 4.300 Kč, zahrnující v sobě též 1.000 Kč tvořících v tomto směnečném sporu předmět sporu, jest odůvodněno použití § 233 c. ř. s. Otázku tuto jest zodpovědět v tomto případě kladně. Ana je tu nesporně totožnost stran, jest při řešení otázky jen ještě zkoumati, zda jde o souhlasnost právního důvodu pro bezesporný totožný předmět. Strana žalující hájí stanovisko, že právním důvodem uplatnění pohledávky 4.300 Kč jest zápůjčka, kdežto ve směnečném sporu jest jím skripturní obligace (směnka), úplně odloučená od jakéhokoliv právního jednání, že tedy právní důvod obojího pohledávání jest různý a že námitka zahájené rozepře jest bezdůvodná. Strana žalovaná hájí stanovisko, že podkladem směnečného závazku jest též zápůjčka, a dochází z toho k závěrce, že právní důvod jest v obou sporech týž. Jest sice připustiti, že směnka jako skripturní obligace jest samostatným právním důvodem. V souzeném případě nelze však nepřihlédnouti k předpisu § 87 směn. zák., dovolujícímu v tom případě, kde jde o spor mezi vydatelkou a příjemkyní směnky, žalované straně námitky z právního jednání, které bylo podkladem pro vystavení směnky, totiž k námitce, že směnka byla vystavena na základě zápůjčky, o kterou jest již zcela žalováno dříve, než zahájen byl tento směnečný spor. Z toho důvodu jest přisvědčiti názoru soudu prvního, že ohledně 1.000 Kč směnečně zažalovaných jde o rozepři již dříve zahájenou. Předpis § 233 c. ř. s. má za účel zabrániti tomu, by jedna strana nemohla vymoci dva exekuční tituly pro týž nárok. Tento účel byl by v tomto případě zmařen, kdyby se přisvědčilo rekursnímu soudu, že právním důvodem sporu o 1.000 Kč jest směnka, která nemá co činiti s poměrem dlužnickým tvořícím její základ. Mohlo by se ovšem namítati, že žalobce nesmí býti zbaven práva příslušejícího mu ze směnečného závazku dlužníkov a umožňujícího mu, by co nejrychleji vymohl pohledávku směnečně krytou. Chtěla-li žalobkyně tohoto práva použití, byla povinna, by zažalovanou pohledávku 4.300 Kč o 1000 Kč omezila a vyloučila ji takto ze zahájeného sporu. To však dosud neučinila a musí proto následky toho sama nésti.

Čís. 9104.

Kandidát advokacie, žádající o připuštění k advokátní zkoušce u vrchního soudu v historických zemích, nemůže se dovolávati předpisů platících na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, nanejvýš uherského nařízení 1456/1918.

Vrchní soud, u něhož si přeje kandidát advokacie, dokonavší praxi v obvodu jiného vrchního soudu, vykonati advokátní zkoušku, působí z vlastní moci, nikoliv jako soud dožádaný vrchním soudem, v jehož obvodu kandidát dokonal praxi.

(Rozh. ze dne 1. srpna 1929, R I 640/29.)

V r c h n í s o u d v P r a z e nevyhověl žádosti Dra M-a, kandidáta advokacie v Berehově, o připuštění k advokátní zkoušce u vrchního soudu v Praze.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel nedovolává se toho, že mu přísluší dobrodiní vládního nařízení ze dne 6. září 1922, čís. 262 sb. z. a n., jež mu nepřísluší proto, že nevyhověl podmínce jeho § 2, nýbrž sám praví, že jeho žádost podle toho nařízení není posuzovati (a má v tom pravdu potud, že to ani nelze), a netvrdí ani, že vyhověl podmínce § 5 (4) zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n., jako že opravdu nevyhověl, an sám říká, že má praxi advokátní teprv od 18. února 1927, kdežto je potřebí tří let, nýbrž důvodem stížnosti jest, že podle § 5 (7) cit. zák. ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. jest mu přiznati výhody uherského vl. nař. čís. 1456/1918, podle jehož § 1 jest prý mu do právní praxe započítati v plném rozsahu dobu, kterou ztrávil ve válečné službě vojenské, kterou prý konal od 6. prosince 1915 do 15. listopadu 1918, a námitku, že toto uherské nařízení 1456/1918 bylo zrušeno vládním nařízením čsl. ze dne 10. května 1929, čís. 70 sb. z. a n., vyvrací tím, že toto nařízení vešlo v platnost teprv 14. června 1929, tedy teprv po tom, kdy žádost za připuštění ke zkoušce měl už dne 23. května 1929 podanou, tedy ještě za platnosti uh. nařízení čís. 1456/1918. Avšak tento vývod se míjí cílem, neboť uh. nař. čís. 1456/1918 platilo sice i za Čsl. republiky až do zrušení vládním nařízením ze dne 10. května 1929, čís. 70 sb. z. a n., pokud nebylo zrušeno již dřív, avšak platnost jeho se vztahovala vždy jen na oblast Slovenska a Podkarpatské Rusi na území republiky. v němž platí právo uherské, nikdy však neplatilo v oblasti historických zemí (Čech, Moravy a Slezska, či nyní země moravskoslezské) a tedy také ne u vrchního soudu v Praze, u něhož stěžovatel o zkoušku žádá, zrovna tak jako naopak nemohl by se kandidát žádající o připuštění ke zkoušce u vrchního soudu v Bratislavě neb v Košicích dovolávati předpisů platných kdysi jen v rakouské polovici bývalé říše Rakousko-uherské, nýbrž jen předpisů bývalých uherských a předpisů vydaných po převratu Československou republikou, takže, žádaje o připuštění ke zkoušce u vrchního soudu v Praze, může se opírat jen o předpisy bývalé rakouské a přistouпивší k tomu předpisy československé. Oblast práva neřídí se a nemůže se tu řídit podle toho, že je kandidátem advokacie v Podkarpatské Rusi, jak si to přeje, nýbrž podle toho, kde je soud, jenž s ním má zkoušku vykonati. Mínil-li, že by ho vrchní soud v Košicích ke zkoušce byl připustil, netřeba se s ním o to příti. Mínil-li však, že vrchní soud v Praze působí jen jako soud dožádaný vrchním soudem v Košicích, tedy se mýlí, aspoň pro oblast historických zemí a tedy i vrchního soudu v Praze, neboť podle práva této oblasti působí vrchní soud v Praze z vlastní moci, jakž plyne z min. nař. ze dne 11. října 1854, čís. 264 ř. zák. a ze dne 10. října 1854, čís. 262 ř. zák., podle něhož

kandidát, jenž si přeje vykonati advokátní zkoušku u jiného vrchního soudu, než v jehož obvodu dokonal praxi, má sice podati žádost u vrchního soudu, v jehož obvodu praxi dokonal, ale tento soud má ji nikoli vyříditi, tedy nikoli případně povolití a onen kandidátem designovaný vrchní soud dožádati, nýbrž z a s l a t i ji designovanému vrchnímu soudu k r o z h o d n u t í, ovšem s poznámkou, zda se u něho (u zasílajícího soudu) kandidát snad už zkoušce nepodrobil nebo, nezakročil-li skrze něj o zkoušku již u jiného soudu vrchního, k vůli kteréž poznámce, jež má za účel zjištění, zda kandidát už jednou nebo vícekrát nepropadl, jediné se žádost musí podati vždy u soudu, v jehož obvodu praxe dokonána, nota bene dokonána, tedy ne u některého ze soudů, jichž obvody kandidát, teprv praxi konaje, ale nedokonáváje, měnil, ježto těch může býti více, onen, kde praxe dokonána, však jen jeden, by kandidát neunikl kontrole, kolik zkoušek a s jakým výsledkem podstoupil.

Čís. 9105.

Ustanovení čl. I. vládního nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n., neodporují zákonu.

(Rozh. ze dne 1. srpna 1929, R. I 642/29.)

S o u d p r v é s t o l i c e vyzval manželku k návratu ve smyslu § 13 písm. c) rozl. zák. Rekurs manželky r e k u r s n í s o u d odmítl. D ů v o d y: Třebas nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n., kterým se provádí zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. nemělo o sobě platnost zákona, nelze mu přece upřítí platnost a účinnost, ani § 32 zákona provedením tohoto zákona pověření byli členové vlády pro správu spravedlnosti a vnitra a vládní nařízení jest těmito členy vlády spolupodepsáno a bylo také vládou ve sbírce zákonů a nařízení řádně vyhlášeno. Podle čl. I. odst. 5 vládního nařízení jest stížnost proti usnesení, o něž jde, nepřipustná a bylo ji jako takovou podle § 526 c. ř. s. odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu,

n e b o ť

ustanovení čl. I. vl. nař. ze dne 27. června 1929, čís. 362 sb. z. a n. neodporují nikterak zákonu, provádějíť po rozumu zmocňovacího ustanovení § 32 rozlukového zákona předpis § 13 písm. c) téhož zákona, jenž neobsahuje nic víc, než pouze nejvýš kusé ustanovení, že, opustí-li jeden z manželů druhého zlomyslně, může jej tento soudně dáti vyzvati k návratu a, že není-li jeho pobyt znám, učiní se toto soudní vyzvání veřejně, a činil tedy vydání bližších předpisů nevyhnutelně nutným. Ano zde není ani předepsáno, který soud jest příslušným k výzvě a není nijak upraveno řízení vyzývací, bylo zřejmo, že příslušnost nutno předepsati a řízení upravití, i rozumí se samo sebou, že se to nemohlo státi jinak,